

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

لَا أَفْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ (1)

نه، قسم می خورم به این شهر. (1)

وَ أَنْتَ حِلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ (2)

و تو آزادی در این شهر. (2)

وَ وَالِدٍ وَ مَا وَلَدَ (3)

و پدر و آنچه او زاد. (3)

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ (4)

البته به یقین آفریدیم ما انسان را در سختی. (4)

أَ يَحْسَبُ أَنْ لَنْ يَفْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ (5)

آیا می پندارد (انسان) آنکه هرگز نمی شود توانا بر او هیچ کسی؟ (5)

يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَا لَّا لُبَدًا (6)

می گوید: برباد کردم دارائی فراوانی را. (6)

أَ يَحْسَبُ أَنْ لَمْ يَرَهُ- أَحَدٌ (7)

آیا می پندارد آنکه ندیده او را هیچ کسی؟ (7)

أَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ (8)

آیا نساختیم ما برای او دو چشم؟ (8)

وَ لِسَانًا وَ شَفَتَيْنِ (9)

و زبان و دو لب؟ (9)

وَ هَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ (10)

و نشان دادیم ما او را دوراه (خیر و شر) را. (10)

فَلَا أَقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ (11)

پس نکرد قصد العقبة. (11)

وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ (12)

و چه دانستی تو که چه است العقبة؟ (12)

فَأَنْتَ رَقَبَةٌ (13)

آزاد کردن گردن (برده و غلام). (13)

أَوْ إِطْعَمٌ فِي يَوْمٍ مَسْغَبَةٍ (14)

یا غذا دادن در روز صاحب گرسنگی شدید (قحط سالی). (14)

يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ (15)

یتیمی را صاحب نزدیکی. (15)

أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ (16)

یا فقیری را صاحب خاکساری (فقیر درمانده و بیچاره). (16)

ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ تَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَ تَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ (17)

باز شد از آنانکه ایمان آوردند و وصیت کردند یکدیگر را به شکیبائی و وصیت کردند

یکدیگر را به شفقت و مهربانی. (17)

أُولَىٰ أَيْمَانٍ أَمْ يُكَلِّمُوا الْأُولَىٰ أُولَىٰ أَيْمَانٍ أَمْ يُكَلِّمُوا الْأُولَىٰ أُولَىٰ أَيْمَانٍ أَمْ يُكَلِّمُوا الْأُولَىٰ (18)

آنها اند اهل دست راست. (18)

وَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ (19)

و آنانکه نامعتقد شدند به آیت های ما ایشان اند اهل دست چپ. (19)

عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤَصَّدَةٌ (20)

بر ایشان است آتش سر پوشیده. (20)